

Specvlvm Privilegiorum Regularivm In Commvni

Pedro <de los Angeles>

Coloniæ Agrippinæ, 1681

§. I. Quòd suis non obstantibus privilegijs, tenentur Regulares ab Episcopis approbationem habere, ut validè, & licitè possint audire confessiones Regularium

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61715](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61715)

PUNCTUM M.

De Privilegijs Regularium in ordine ad
audiendas confessiones suorum
Religiosorum, aliorum,
& secularium.

Quod
in hoc
dubio
pertra-
ctandū.

40. PUNCTUM certe aggredimur
latissimum, & difficillimum,
quia circa illud plures occurrunt &
gravissima difficultates, quarum re-
solutionis notitia summo perē est ne-
cessaria pro praxi quotidiana: præ-
cipue in Confessariis, quos toto hoc
cursu instruere nitimur: & ob id il-
lud in diversos, & plures §§. divi-
demus, quamvis plura sint à nobis
præmittenda; quia jam in *tracta-
tu de Pœnitentiâ* sunt exarata, agen-
tes de Ministro illius: alia in *tracta-
tu de Censuris*, tractantes de illarum
absolutione, & de dispensatione ir-
regularitatum; ad quos tractatus non
semel in præsentem recurrendum erit
nobis ob connexionem doctrinæ, ea
attingentes, quæ alibi sunt fufius de-
clarata. Quare in præsentem de his,
quæ ad regulares Confessarios per-
tinent sermo erit, & primò agemus
de approbatione Episcopi à Regula-
ribus accipienda, ut possint secularium
confessiones audire. Deindè,
quid possint Religiosi Confessarii cir-
ca alterius Ordinis Religiosos in or-
dine ad illorum confessiones audien-
das, & absolvendum eos à reservatis,
& non reservatis. Postea de his,
quæ possunt regulares Confessarii re-

spectu Religiosorum pœnitentium
sui Ordinis. Ac denique de potesta-
te, quam habent absolvendi seculari-
res, & cum eis in votis, & irregulari-
tibus dispensandi.

§. I.

Quod suis non obstantibus privilegijs,
tenentur Regulares ab Episcopis appro-
bationem habere, ut valide, & li-
cite possint audire confes-
siones Regularium.

41. PRÆTER potestatem Ordinis, Appro-
bationem quam singuli Sacerdotes in
sua ordinatione recipiunt, ad alios li-
gandum, & absolvendum, quæ
que omninò semper præcedere de-
bet ex jure divino in quocunque Con-
fessario, requiritur in eo & potestas
jurisdictionis, quæ confertur à Superio-
riori in suos subditos, illis iudicium,
& sententiam in foro conscientie dare
de suis propriis ovibus committen-
te; & legitima approbatio, quæ
Superior de idoneitate Ministri judi-
cat, & illum aptum ad tale mini-
sterium determinat. Hæc autem ap-
probatio absque jurisdictione stare
potest, ut patet in eo, qui ad absol-
vendum à reservatis habet approba-
tionem, non autem jurisdic-
tionem; quia hæc soli Superiori reser-
vatur. Imò in eo reservatio consi-
stet, quòd ab inferiori auferatur po-
testas, & iudicium, ne à talibus re-
servatis possit absolvi, quorum ab-
solutio soli Superiori cõceditur. Res-
igitur sunt diversæ, approbatio, &
jurif-

jurisdictio; illa pertinet ad Ordinem
justitiæ, & secundum merita debet
fieri: ob idque injusticiam irrogaret
examinato, is, ad quem approbare il-
lum spectat, si postquam judicatus est
idoneus, illi approbationem denega-
ret. Sed jurisdictio pertinet ad Ordinem
gratiæ, quia est facultas gratiosè
concessa judicandi de suis subditis.
Sed licet hæc duo separari possint, ut
in plurimum conjunguntur. Et cum
jurisdictio, & approbatio (ut dixi-
mus) diversa sint; multoies à di versis
Superioribus provenit: nam licet sæ-
cularibus Sacerdotibus, & approba-
tio, & jurisdictio ab Episcopo con-
cedatur, & idem est de regularibus
respectu Religiosorum, nam ab eor-
um Prælati, & jurisdictionem, &
approbationem recipiunt. At respec-
tu sæcularium Confessarii Religio-
sorum approbatione facta ab ordi-
nario, jurisdictionem recipiunt à
Summo Pontifice, qui eis diversis in
privilegiis facultatem præbet, ut
possint fideles undecumque ad eos
accedentes confiteri, dummodo ab
Ordinario loci sint approbati, ut jam
dicemus.

Nullum 42. Licet olim regulares plura, &
modo diversa privilegia haberent, etiam in
extat pri corpore juris inserta, ut absque ap-
vile- probatione Episcoporum possent
giu, ut re sæcularium audire Confessiones, ut
gulares constat ex Extravaganti *Super Cethe-*
sine ap- dram, ubi Bonifacius VIII. dedit fa-
proba- cultatem regularibus, ut solummodo
tione E. à suis prælati præsentati Episcopis,
piscopi sæcularium confessiones possent au-
possint dire; imo Benedictus XI. in alia ex-
sæcula- travaganti, quæ incipit: *Inter cunctas*,
riam

de Privil. concessit regularibus audire
sæcularium Confessiones, etiam sine
præsentatione, & licentia Episcopo-
rum; licet hoc indultum Benedicti re-
vocatum fuerit à Clemente V. & re-
novatum illud prius Bonifacii, in
Clem. Dudum, de sepult. Attamen post
decreum Concilij Tridentini, ut
Religiosi possint sæcularium Con-
fessiones audire, omnino requiritur
præsentatio, & approbatio Episcopo-
rum: dicit enim Concilium sess. 23.
cap. 15. *Quamvis presbyteri in sua ordi-
natione à peccatis absolvendi potestatem
accipiant, decernit tamen Sancta Syno-
dus nullum, etiam regularem, posse Con-
fessiones sæcularium etiam Sacerdotum
audire, nisi aut parochiale beneficium,
aut ab Episcopis per examen, si illi vide-
bitur, esse necessarium, aut alias idoneus
judicetur, & approbationem, qua gratis
detur, obtineat; privilegium, & consuetu-
dine quacumque, etiam immemorabile
non obstantibus, &c.* Cæterum, quia
post hoc Tridentini decretum, ali-
quibus Religiosis à Pontificibus con-
cessum est, ut audire possent Con-
fessiones sæcularium examine Episco-
porum non præcedente; Urbanus
VIII in Bulla edita anno 1629. quæ
habetur in 4. tom. Bullar. inter constitut.
hujus Pontificis, num. 92. revocavit, &
annullavit omnia, & quæcumque
privilegia; quibuscumque Religioni-
bus, & Societatibus, quoad hoc con-
cessa. Quare in præsentiarum nullum
extat privilegium, ut sine approba-
tione Episcopi possint regulares au-
dire Confessiones sæcularium: & si
fecerint, nihil facient, nisi gra-
vissimum peccatum sacrilegij: Con-
fessio-

Confes-
siones
audire,

fectiones vero erunt omnino nullæ, irritæ, & inanes, in quo omnes Doctores conveniunt. ¶ Et loquimur de Confessionibus circa peccata, quæ sunt materia omnino necessaria pro Confessione, ut sunt peccata mortalia aliàs non ritè confessà; nam de peccatis venialibus, & de mortalibus jam confessis posse simplicem Sacerdotem, id est ab Episcopo non approbatum, Confessiones audire, omnes tenent, & nos diximus *tract. de Penitentia*. Et loquimur extra articulum mortis; nam in eo; imo in mortis periculo posse quemlibet Sacerdotem simplicem, quemcumque fidelem, à quibuscumque casibus & censuris, etiam Sedi Apostolicæ reservatis pœnitentem absolovere, eodem *tract. de censuris* latè diximus.

Sententia asserens posse Prælatos regulares non approbatos ab Episcopis secularium Confessiones audire.

43. Sed modo inquires primo: an Prælati regulares possint audire secularium Confessiones sine Episcopi approbatione? Affirmat satis probabiliter prima sententia: nam Concilium eximit ab examine, & approbatione Episcoporum parochiale beneficium habentes: sed Prælati regularium habent quodammodo beneficium parochiale; sunt enim parochi suorum subditorum, & beneficium cum animarum cura habere dicuntur; siquidem hoc in eo consistit quod illud possidens habeat quibus ex jure ordinario sepulturam, & Sacramenta ministret, & quibus doctrinam impertiatur, eosque in spiritualibus instruat: ergo. ¶ Nec satis est dicere hoc solum probare, quod sicut parochus solum respectu suorum parochianorum non indiget approba-

tione Ordinarij, sic nec Prælati respectu suorum subditorum, non vero respectu secularium. ¶ Contra est: quod cum parochus non habeat jurisdictionem à Pontifice, sed ab eo, à quo accipit approbationem, in collatione beneficij parochialis exhibitam, sicut solum pro parochianis illam accipit; ita solum ad eos jurisdictiono extenditur. Prælati autem regularis habet à Pontifice jurisdictionem, supposita approbatione, vel sine ea cum parochiale beneficium accipit, & ideo talis potestas jurisdictionis, non solum ad suos subditos, sed etiam ad seculares extenditur. Sic Doctissimi Magistri Salsmanticenses Gallus, Mantius, Medina, quos refert Henriquez lib. 6. de Penitent. cap. 6. num. 2. in Gloss. littera E. & F. & lib. 7. de Indulgent. cap. 12. in gloss. littera K. Barnab. Gallego in Bulla Cruciat. cap. 9. dub. 84. Delgadillo de Penit. cap. 19. dub. 34. Nunno in addition. ad 3. part. quest. 8. art. 5. dub. 8. in solut. ad 9. argument: Ludovicus de S. Joan. quest. 6. de Penit. art. 6. dub. 4. pagin. 467. Joannes Valerius in differentia utriusque fori, verb. nullitas, diffi. 5. n. 3. Hieronym. Llamas 1. part. methodic. 6. §. 6. & 7. pagin. 63. Bruno Calaing. de priv. regul. part. 2. tract. 5. cap. 2. propos. 1. Et probabilem dicunt Antonius à Spiritu sancto in Director. Confessar. tom. 1. tract. 5. disp. 18. sect. 4. num. 861. Thomas Hurtado tract. 2. cap. 1. dub. 2. n. 1848. Ludovicus à Crace in exposit. Bulla. disputat. 1. cap. 2. dub. 11. num. 8. Angelus Bossius tract. de Jubilæo, casu 2. §. 2. num. 53. Martinus à S. Joseph.

Quid
se
sequitur

in monitis Confess. tom. 1. lib. 1. tract. 24. de Pœnit. num. 19. Celsedes de exempt. 6.6. n. 141. Diana 5. p. tract. 12. resolut. 52.

Quid ex dicta sententia sequatur.

44. Ex hac sententia inferitur primo. Quod in sententia illorum, qui dicunt posse semel approbatum absolvi, per bullam eligi in Confessarium, à quocumque illam recipiente, posse Prælatum regularem hoc modo eligi, tamen si ab Ordinario non sit approbatus; quia jam est simpliciter approbatus in ipsa assumptione ad prælaturam. ¶ Sequitur secundo: in sententia eorum, qui dicunt regularem ab Episcopo approbatum, posse in quacumque Diœcesi sæcularium Confessiones audire, etiam si ab Episcopo illius Diœcesis approbationem non habeat, de qua infra n. 71. quod Prælatus in quacumque Diœcesi existens, potest fidelium illius Diœcesis Confessiones audire sine alia licentia Ordinarij ob eandem rationem. ¶ Sequitur tertio: quod in sententia illorum, qui dicunt parochos, qui beneficium parochiale habuerunt, sed jam non habent, possunt adhuc eligi in confessores virtute Cruciatæ, eo quod approbatio, quæ parochos simul cum beneficio parochiali concessa fuit, adhuc perseverat, & sola jurisdictione cessavit. Quod docent Thom. Hurt. tom. 2. tract. 12. c. 1. resolut. 34. dub. 3. n. 1878. Manuel. Rodrig. in addit. ad Bullam. §. 9. n. 4. Villal. tom. 2. tract. 27. clausul. 9. §. 1. num. 4. & tract. 9. de pœnit. diff. 55. n. 4. Mendo in bull. disp. 22. cap. 2. num. 34. Acosta in explicat. bulla. q. 39. Petrus Fay in addit. ad 3. part. q. 8. art. 5. dist. concl. 4. ad 3. & probabilem putat Joannes de la Cruz

part. 2. de Pœnit. q. 5. dub. 8. concl. 4. Ita etiam Prælati regulares, qui semel aliquis Conventus Superiores locales existerunt, possent de cætero, etiam finito munere, ubique eligi virtute bullæ cruciatæ.

45. Sed probabiliorem sententiam negativam judicamus, eo quod prælatura etsi æquiparetur parochiali beneficio quoad curam animarum (nam sicut parochus suarum ovium curam gerit, eis doctrinam, & sacramenta ministrat, & post mortem sepultura tradit; sic Prælatus respectu suorum subditorum eandem curam subit) verum tamen non est beneficium parochiale: quia hoc ex communi sensu Doctorum est jus percipiendi redditus propter officium ministrandi subditis sacramenta, quod minime in prælatis reperitur. Ideoque sub nomine beneficij non venire prælaturas regulares docent ex communi sententia Rodr. tom. 2. q. 26. art. 2. Bonac. q. 7. de Simonia p. 1. punct. 1. §. 2. n. 4. & punct. 2. n. 24. Cum ergo Concilium solum eximat ab examine Episcoporum eos, qui parochiale beneficium habuerint; sequitur prælatos sine Episcopi approbatione non posse audire Confessiones sæcularium. ¶ Quod instatur manifestè: quia etiam Prælati regulares dicuntur habere jurisdictionem quasi Episcopalem, & sic suo modo essent respectu suorum subditorum quasi Episcopi; & nullus dicit post decretum Trid. & Bullam Urb. VIII. posse venire nomine Episcoporum, à quibus debeant Confessarij pro sæcularibus approbationem recipere: ergo quando

Prælati regulares nisi approbati sint ab Episcopis, nequeunt sæcularium audire confessiones

do excipit parochiale beneficium habentes, non veniunt nomine parochorum Prælati, etsi alias respectu suorum subditorum quodammodo parochi dicantur. Ita tenent omnes, quos diximus oppositam sententiam probabilem reputare, qui huic, ut probabiliter adherent. Et insuper Cardinalis Lugo de pœnit. disp. 21. n. 9. Dicastillo de pœnit. disp. 10. dub. 9. num. 165. Leander à SS. Sacramento de pœnit. disp. 11. q. 62. Math. de Moya in select. tract. 3. disp. 7. q. 3. Petrus de Ledelm. c. 13. de pœnit. diff. 4. & 6. post primam conclus. Vincent. Candid. disp. 24. art. 64. n. 5. Mendo in Bull. disp. 22 c. 2. n. 30. Suarez de pœnit. disp. 28. sect. 4. num. 21. Quintanadennas de jubileo duar. hebdomad. cap. 1. Bordon. tom. 2. resol. 36. n. 55.

Status
difficul
tatis pro
ponitur,
& quid
sit in hac
materia
certum
declara-
tur.

46. Inquires secundo: an regula-
ris approbatus ab Episcopo pro Con-
fessione secularium, possit eas validè
audire, & absolvere, si à suis Prælati-
s præsentatus non sit, sed ab ipsis, vel à
suis legibus prohibitus? & quidem
talem Religiosum, cui prohibitum est
à suis prælati, vel legibus audire
Confessiones secularium, sine præ-
latorum licentia, & approbatione,
peccare illas audiendo graviter, vel
leviter juxta obligationem præcepti
Superioris, vel legem, omnes tenent:
quia justè, & legitime Prælati possunt
hoc ministerium, quod magnam pe-
nitiam, prudentiam, & gravitatem
morum exflagitat, Religiosis prohi-
bere, nisi habeant qualitates studio-
rum, scientiæ, & integritatis vitæ,
quas Religio in ministris hujus Sa-
cramenti requirit; si excipias casum

periculi mortis; quia tunc ex tacita li-
centia Prælatorum possunt solum ab
Episcopis approbati, imo simplices
Sacerdotes omnium confessiones li-
citè audire; & si hoc etiam prohiberet
Prælati, esset irrationabilis prohibi-
tio, ad quam non esset attendendum.
Quærimus ergo, an hic validè possit
secularium excipere Confessiones.
Et dicimus *Secularium*: nam Religio-
sorum non posse nec validè confes-
siones audire, indubitatum est, sicut
nec alij simplices Sacerdotes: quia
Episcopi illos approbantes non pos-
sunt eis dare jurisdictionem in ex-
emptos, quia hæc solum potest, vel à
Prælati jure ordinatio illam habentes,
provenire, vel à Summo Pontifi-
ce per privilegia; hæc tamen semper
dantur cum dependentia quoad eorum
usum à Prælati, & ab statutis
Religionum, ut latius ex communi
sententia infra dicemus. Et hinc constat,
non posse sic approbatum ab
Episcopo, sine licentia prælatorum
seculares absolvere validè à casibus,
quibus alij ordinarij Confessarij se-
culares non possunt, nec virtute pri-
vilegiorum Ordinis quidquam effice-
re, nec in votis, aut irregularitatibus,
aliove pœnis cum eis dispensare: hoc
enim possunt regulares à Religione
expositi, & à Prælati designati: hi
enim ut Confessarij Religiosi, religio-
nis privilegiis funguntur; illi vero
minime: & sic ad summum possent,
quod alij seculares Confessarij ab Ep-
iscopo in suas oves jurisdictionem
obtinentes. De hoc ergo ultimo da-
bitur, an possint validè secularium
audire confessiones, sicuti alij Confes-
sarij seculares.

Probabilis est sententia negans validas esse confessiones, quas Religiosus à suis Prælati non approbatus, audit.

47. Prima sententia est negativa, & satis probabilis. Et probatur primo: jure antiquo in *Clem. Dudum, de sepulch. & in extrav. Bon. VIII. super cathedram, & Benedicti XI. Inter cunctas de priv.* semper fuit Superiorum licentia, & approbatio regularibus necessaria, pro audiendis: sed dicta privilegia seu jura revocata non sunt à Tridentino quoad hanc partem; siquidem istud petens pro audiendis confessionibus sæcularium approbationem Episcopi, non tollit id, quod ex jure antiquo requirebatur; nimirum approbatio Prælati. Secundo: quia Episcopus sine licentia Prælati, Religiosi exponendi, non potest eum approbare; siquidem examen, & approbatio est actus jurisdictionis, quam Episcopus exercere non potest in Religiosum exemptum, nisi fiat ei subditus per præsentationem sui Prælati. Hanc tenet N. Reverend. Theodorus Stratus *Instruct. pro Carmelitis, cap. 6. n. 2. & sequent.* Henriquez, Fagundez quos refert, & sequitur Palau *tr. 23. disp. unic. punct. 17. §. 1. n. 7.* Bordon. *tom. 2. resol. 36. n. 42.* Bossius *de jubileo, sect. 3. casu 2. n. 186.* Portellus *verb. Confessor quoad regulares n. 9.* Sylvester *verb. Confessor 2. n. 2. §. 2.*

Probabile est, esse validas confessiones, quas Religiosus approbatus ab

48. Hæc licet probabilis sit, imo securior sententia, quam omnes regulares in praxi sequi deberent; probabilis nihilominus, imo communis, est affirmativa sententia. Quia in regulari ab Ordinario approbato, datur quidquid requiritur ut validè sæcularium possit Confessiones audire: habet enim & potestatem Ordinis, & approbationem Episcopi pe-

titam à Concilio, & jurisdictionem ab eo acceptam: & hanc posse Episcopum erga suos subditos, regularibus concedere independentè à suis Prælati, competere est: quia habet illam jure ordinario, ac proinde cui voluerit, si idoneum eum judicaverit potest eam delegare: ergo valide possunt Confessiones audire, non quidem ut regulares, & jurisdictione accepta à Pontifice per privilegia, sed ut delegati Episcopi, ut alij Confessores sæculares. Eo vel maximè: quia Tridentinum assignando quod pro Confessoribus sæcularibus, vel regularibus requireretur ad audiendas confessiones sæcularium, etiam Sacerdotum, solum assignavit præter potestatem Ordinis, Episcopi approbationem, nihil de licentia, aut facultate Prælati requirendo: ergo dicta sufficient, ut regularis validè possit audire confessiones sæcularium. Per quod ad argumenta contraria constat. Nam hoc ipso, quod Concilium subjecerit regulares exemptos Episcopis quoad approbationem, non petita Prælati licentia, possunt Episcopi in illos jurisdictionem in actu examinis repetam exercere, non præsupposita præsentatione Prælati. Candidus *tom. 2. disquisit. 24. art. 56. dub. 11.* Grassus *1. p. lib. 1. c. 13. n. 88.* Delbene *tom. 2. c. 14. dub. 18. n. 1.* Zerola *c. 16. de Pœnit. q. 7.* Antonius à Spiritu S. *in direct. regul. tr. 2. disp. 3. sect. 1. nu. 20.* Pellizz. *tom. 2. tr. 8. c. 3. sect. 1. n. 17.* Lez. *tom. 1. c. 19. n. 12. & tom. 3. verb. Confess. n. 2.* Homobonus *p. 2. resp. 102 §. d. xi.* Peyr. *tom. 2. de subdit. q. 1. de obed. c. 22. concl. 2.* Mirand. *tom. 1. qu. 45. art. 12.*

Episcopo, sed non expositus à suis Prælati, audit.

D d d d

Layman.

Layman. lib. 5. tract. 6. c. 10. n. 19. Rodr.
tom. 1. qu. 60. art. 3.

§. II.

De illis, qui possunt sibi Confessarium eligere ab Episcopo non approbatum.

Religio-
si de li-
centia
suorum
prælato-
rum, Sa-
cerdoti
simplici
possunt
confiteri

49. **Q**uicumque secularis, qui vel à Pontifice ob speciale indultum, & privilegium, vel à suo proprio Prælato facultatem accipit eligendi sibi idoneum Confessarium, debet omnino talis esse ex approbatione ab Episcopo; etiam si hoc in bulla, aut privilegio non exprimitur; semper enim subintelligitur: quia in generali concessione non veniunt, quæ Superior non concederet, si rogaretur. Specialiter: nunquam autem Summus Pontifex hanc facultatem præbet, nisi eligendi jam approbatum; & si ad non approbatum peteretur, eam proculdubio negaret. Maxime: quia existat in oppositum decretum Concilij, cui nunquam derogatur, nisi cum expressa mentione illius. ¶ At regularis, si vel à Pontifice, vel à suo Prælato, qui potest dare in subditos jurisdictionem, licentiam eligendi confessarium, quem voluerit, tacitam, vel expressam accipiat; potest etiam simplicem Sacerdotem non approbatum ab Episcopo, eligere: quia hoc ex jure antiquo Religiosi habebant, ut de licentia suorum prælatorum possent cuilibet confiteri; uti ex communi sententia docent Suarez disp. 28. sect. 4. n. 5. Lugo disp. 21

n. 2. Diana tertia parte, tract. 2. resol. 3. & 30. & part. 8. tractat. 1. resol. 86. Thomas Hurtad. resol. moral. tom. 2. tractat. 12. cap. 1. §. 2. dub. 5. nu. 2071. Leander tom. 1. tract. 5. disp. 11. qu. 45. Antonius à Spiritu sancto in Director. Confessar. tr. 5. disp. 12. sect. 19. num. 830. Dicastillo disp. 10. n. 417. & nos fufius dicemus, circa quos nihil Concilium innovavit, quia solum loquitur de Confessoribus sæcularium, ut patet ex ejus verbis.

50. Hinc fit posse modo omnes Prælatos regulares, Generales, Provinciales, Priores, seu immediatos Conventuum Prælatos, Vicarios, & quoscumque Conventuum præfidentes eligere sibi confessorem, quem voluerint, etiam simplicem Sacerdotem, sive illius Ordinis, sive extraneum, tam sæcularem, quam regularem: quia hoc illis conceditur in cap. ultim. de Pœnitentiis, & remissionibus, ubi dicitur: Ne pro dilatione pœnitentiæ periculum imminet animarum, permittimus Episcopis, & aliis Superioribus, necnon minoribus Prælatibus exemptis, etiam præter sui Superioris licentiam, providum, & discretum sibi posse eligere confessorem. Quod indultum minime revocatum fuit à Tridentino: quia in eo solum est sermo de Confessore sæcularium. Et licet in eo textu, providum, & directum Confessorem electum debere esse dicatur; sed non requiritur, nec petitur, quod talis per examen, aut judicium Episcopi judicetur; sed quod alias sit talis secundum judicium illius eligentis. Sic ex communi sententia Sylvestri verbo Confessor. 1. q. 8. Suarez disp. 27. sect. 8. n. 10. Moya tract. 3.